

МОЛОДИХ КОМУНІСТІВ

ОРГАН КУЛЬТУРНО-ОСВІТНЬОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання X

№ 25 (1037)

ЧЕТВЕР

27 ЛЮТОГО 1969 Р.

Ціна 2 коп.

ВИСОКІ РУБЕЖІ

МОЛОДИХ ШАХТАРІВ

Понад 400 комсомольсько-молодіжних колективів діяльність і бригад вугільної промисловості республіки брали в минулому році участь в естафеті «Ювілею ВЛКСМ — трудові подарунки молоді України». Вона стартувала в день народження В. І. Леніна, 22 квітня 1968 року, в Донбасі, в бригаді гірників Героя Соціалістичної Праці Кузьми Северінова. В ході соціалістичного змагання молоді шахтарі видобули понад півмільйона карбованців державних коштів.

Комсомольсько-молодіжна бригада гірників очисного виробництва № 3 «Великомостівська-комсомольська» тресту «Червоноградвугілля», якою керує Анатолій Акимов, досягла в минулому році найвищої на Україні продуктивності праці робітника — 988 тонн на місяць.

Готуючись гідно зустріти 100-річчя з дня народження В. І. Леніна і 50-річчя комсомолу України, молоді робітники вугільних підприємств республіки беруть підвищені соціалістичні зобов'язання, несуть трудову вахту на честь знаменних дат.

Трудовий ентузіазм шахтарів, їх творчі плани по досягненню ще більш високих техніко-економічних показників схвалити у спільній постанові колегія Міністерства вугільної промисловості УРСР, ЦК ЛКСМУ і Президія Українського республіканського комітету профспілки робітників вугільної промисловості. З метою широкого розгортання соціалістичного змагання серед молодих гірників і підвищення його дієвості запропоновано широко обговорити і розповсюдити досвід передовиків, провести в період з 1 лютого по 1 червня цього року трудові естафети комсомольсько-молодіжних колективів, присвячені 100-річчю з дня народження В. І. Леніна та 50-річчю комсомолу України.

(РАТАУ).

В ДЕНЬ, і вночі крають небо стріли країв. Зараз уже важко уловити будь-яку ділянку станції без цих добрих помічників людини. Скрізь на залізничній машині виконують важку роботу. Та коли наближає час провести профілактику, налагодити агрегати і вузли кранів, вони з усієї Одесько-Кишинівської залізничної лінії надходять у Кіровоградський майстерні. Чудовий зацікавлення трудиться на цьому підприємстві. За роки в дні шп. НОП, вони досягли скорочення простою кранів під ремонтними операціями, підвищили якісні показники. Молодь майстерні разом з ветеранами праці несе зараз ленинську трудову вахту. Наша коротенька розповідь якраз і буде про трудові будні молодих ремонтників.

З одного із кранів зняли стабілізуюче обладнання: трапалося замикання. Важко серед безлічі проводів ізоляторів знайти пошкодження. Але комсомолец Степан Голєдюк (див. фото) не вперше зустрічається з таким загадками. За допомогою приладів він прощупує уявні місця пошкодження. Виявляється, що без схеми тут не обійтись. А в п'яті юнак розбирається добре. Допмагають знання, які він набуває в Дніпропетровському машинобудівельному інституті. Степан швидко прочитав креслення, і в голові вже складалась чітка система роботи механізму. Так і є: згоріла шунтова обмотка! Причину знайдено, і руки швидко замінюють пошкоджену катушку. І знову перевірка. Стабілізатор працює нормально.

З УСІЄІ ОДЕСЬКО-КИШИНІВСЬКОЇ

Ветерани праці завжди уважно слідкують за роботою молодих, передають їм багатий досвід. В майстернях так уже поведлося: ділитися досвідом біля робочого верстата. Наладник генераторів Володимир Коваленко добре знає свою справу. Але інколи трапляється так, що навіть у книжці не знайдеш відповіді, як усунути пошкодження. Тоді йому на допомогу приходять Віктор Никифорович Никифоров. Підкаже, як краще підігнати шітки, щоб не іскрили, що треба мати на увазі при обробці колектора.

Виблескуючи свіжою фарбою, виходять із майстерень відремонтовані крани. Кожний з них — це внесок ремонтників в загальну справу боротьби за гідну зустріч Ленінського ювілею. Ще буде чимало трудових успіхів. Адже в цьому колективі працюють комсомольці, яким будь-яка справа під силу.

В. ПАЩУК.
Фото автора.

м. Кіровоград.

НАЙБІЛЬШ РАННЯ ПУБЛІКАЦІЯ ПРО В. І. ЛЕНІНА

На п'ять років раніше загальноприйнятої можна перенести дату першого згадування про В. І. Леніна в російських енциклопедичних словниках. Це встановив воронезький краєзнавець, пенсіонер І. І. Нікітін, колишній методист обласної організації товариства «Знання». Автор популярної брошури «Псевдоніми В. І. Леніна» Н. Н. Вольпер і Н. М. Кауфман, який написав роботу «Російські енциклопедії», на-

знаєє 1915 рік — дату, коли був виданий «Новий енциклопедичний словник» Брокгауза і Ефронад «Енциклопедичний словник братів Граната», що містять статті і довідки про В. І. Леніна. Проте ще раніше, в 1910 році, вийшов «Енциклопедичний словник» Ф. Павленкова. От в цьому і виявив І. І. Нікітін замітку такого змісту:

«Ленін — лідер фракції соціал-демократів «більшовиків». Написав: «Історію капіталізму в Росії» (під псевдонімом Волод. Ільїн), багато газетних та журнальних статей і брошур: «Що робити?», «Перемога кадетів», «Перегляд аграрної програми» та ін.»
Це, очевидно, і є найбільш рання публікація про В. І. Леніна в офіційній «Довідковій російській літературі». (Кор. ТАРС).-

ПРО ВИСУНЕННЯ КАНДИДАТІВ НА ЗДОБУТТЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ПРЕМІЇ ІМЕНІ М. ОСТРОВСЬКОГО В ГАЛУЗІ НАУКИ І ТЕХНІКИ 1969 РОКУ

Республіканська рада по роботі з молодими науковцями при ЦК ЛКСМУ і Президії Академії наук УРСР оголошує конкурс серед молодих вчених, конструкторів, аспірантів науково-дослідних, проектно-конструкторських установ, вузів, спеціалістів народного господарства на здобуття республіканської комсомольської премії імені М. Островського в галузі науки і техніки 1969 року.

Представлення робіт здійснюється радами молодих вчених і спеціалістів при обкомах, міськомках ЛКСМУ, комітетах комсомолу, наукових, проектних і конструкторських організацій, вузів, підприємств, науково-технічними і вченими радами установ, науково-технічними товариствами, галузевими міністерствами і відомствами на основі Положення про премію імені М. Островського в галузі науки і техніки.

Наукові праці приймаються на розгляд лише після публікації їх у відкритих наукових виданнях. Винаходи, конструкції машин, приладів і механізмів, нові матеріали, технологічні процеси та удосконалення методів виробництва можуть бути висунуті на здобуття премії до впровадження їх в народне господарство. Прийом робіт на здобуття премії проводиться з 15 лютого по 1 квітня 1969 року. Матеріали на конкурс слід надіслати до ЦК ЛКСМУ (для Республіканської ради молодих науковців, м. Київ, Радянська площа, 1).

ПРО ВИСУНЕННЯ КАНДИДАТІВ НА ЗДОБУТТЯ РЕСПУБЛІКАНСЬКОЇ КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ПРЕМІЇ ІМЕНІ М. ОСТРОВСЬКОГО В ГАЛУЗІ ЛІТЕРАТУРИ, МИСТЕЦТВА ТА ВИКОНАВСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ 1969 РОКУ

Центральний Комітет ЛКСМ України повідомляє, що кандидати на здобуття республіканської комсомольської премії імені М. Островського в галузі літератури і мистецтва, концертно-виконавської діяльності 1969 року висувують комсомольські організації, творчі спілки, художні ради мистецьких колективів, редакційні ради видавництва, редколегії газет і журналів до 1 квітня 1969 року.

На здобуття премії висувуються твори літератури і мистецтва через рік після їх виходу в світ та кращі виконавці останнього театрально-концертного сезону. Представлення кандидатур на здобуття республіканської комсомольської премії імені М. Островського надсилаються до ЦК ЛКСМУ (м. Київ, Радянська площа, 1).

ДО РІДНОГО ПОРОГУ

За планами спеціалізації виробництва колгосп імені Оражонкідзе Новгородківського району буде велику птахофабрику. Для неї потрібні будуть організатори і технологи виробництва. Валентина Рудун і Віра Домбровська за направленням колгоспу оволодівають цими спеціальностями у Фастівському зооветтехнікумі.

Ганна Чорноморець після закінчення Дмитрівської сільсько-господарської школи повернулася в колгосп майстром по переробці фруктів.

У Кіровоградському медичному училищі здобувають спеціальність медсестер Ганна Лавроненко і Таїса Курпай. Вони працюватимуть у дитячих садках колгоспу. А Віра Мікуленко після навчання у Дніпропетровському медінституті буде лікарем у рідному селі.

На кошти колгоспу здобувають освіту у вищих і середніх спеціальних закладах 12 юнаків і дівчат.

Новгородківський район.

О. ГАЛКО.

ЕНТУЗІАСТИ — УЧНІ

З дитини починим виступили юні піонери восьмирічної школи села Петрового Компаніївського району. «Твори Леніна — в кожну сім'ю» — від цих девізом вони розповсюджують серед жителів села ленинські праці.

120 сімей села вже придбали біографію В. І. Леніна і 50 — його твори.

О. ШКАБОВ,
старший редактор Кіровоградського обласного радіо.

НА КАРТІ КІРОВОГРАДЩИНИ — ІМ'Я В. І. ЛЕНІНА

Сьогодні розпочинаємо друкувати розповіді про колективні підприємства, школи, колгоспи і сіл, що посять ім'я дорогого нам всім Володимира Ілліча Леніна. Запрошуємо читачів доповнити Ленініану своїми оповідями про діла і традиції цих колективів.

З ГОРДИМ ІМЕННЯМ

Школа, рідна школа, Чесно тай горіг Вийшли ми на простір Осяяний догіг. Володимир БРОВЧЕНКО.

СЕРЕД ЧИСЛЕННИХ фотоальбомів, які лежать у кабінеті директора Маловісківської середньої школи № 3, є червона книга. Вона чи не найдорожча, бо це слава історія школи, яка носить горде ім'я Володимира Ілліча Леніна. Директор школи Григорій Миколайович Перебийніс не без гордості показує цю дорогу реліквію, до якої протягом багатьох років по зернині збирали матеріали учні та вчителі.

До 1924 року Маловісківська середня школа не носила імені. Смерть Володимира Ілліча глибоко вразила душі молоді. Шкільні літератори присягували вождеві свої оповідання, вірші. Осві як перефразували учні шостого класу відомі Некрасовські рядки:

Укажи мне такое селенье, Я такого угла не встречал, Чьбы имени нашего Ленина Самый дальний рабочий не знал! Старшеклассники разом теж написали вірш пам'яті Ілліча недовго після його смерті: Твоє ім'я с нас не змиє, Ти не знавеша штык-войну! Ты стрелила к братству всех народов И призвала детей к труду.

Ці слова покладені на музику, і протягом багатьох років на кожній шкільній лінійці, на кожній зустрічі з учасниками

громадянської війни виконував цю пісню шкільний хор.

Важко тепер сказати, хто з учнів подав пропозицію: надіслати свої літературні твори у Москву і прохати, щоб школі дали ім'я любимого Володимира Ілліча. А незабаром прийшла і відповідь. З тих пір, з 1924 року, міська середня школа почала носити ім'я Леніна. Всі свої трудові справи, п'ятірки та четвірки у навчанні діти присвячували вождеві.

Основою для утворення комсомольської організації була піонерська організація «Юні ленінці». Небагато їх тоді було — смілих і рішучих. Та з кожним днем рідні шкільні молоді росли. Чимало добрих справ виконали вони у свій славетний шкільний літопис. Комсомольці допомогли обладнати шкільну майстерню, виступали з концертами в клубі Малої Виски та навколишніх селах. А як допомогли вони в ліквідації неписьменності!

ГОРТАЄМО АРКУШІ шкільного літопису. Ось перед нами фотографія. Учні обладнують шкільний фізкабінет, столярну майстерню, садять дерева на пришкольній ділянці. Григорій Миколайович додає, що чимала заслуга в збиранні цих матеріалів перших вчителів Єфрема Панасовича Мусіяки, Дарії Василівни Василеги, інших.

Прошло більше сорока років з тих пір, коли у школі імені В. І. Леніна утворена комсомольська організація. Як же продовжують комсомольці 60-х років славі традиції першої комсомолії? Секретар комсомольської організації школи Олена Гонцець, члени комітету напередбачили свої добрі справи на честь 50-річчя Ленінської Комуністичної Спілки Молоді України, століття від дня народження Володимира Ілліча Леніна.

— Наша комсомольська сім'я налічує двісті сорок членів ВЛКСМ, — розповідає Олена. — Дружним колективом живемо. Наш дорогий Ілліч заповідав «учитись, учитись і ще раз учитись». Тож цього дороговказу Володимира Ілліча ми свято дотримуємося. В школі немає жодного нестигаючого комсомольця. Більшість учнів навчається на четвірки та п'ятірки.

МИ ПОЦІКАВИЛИСЯ успішністю учнів у завідувачі навчальною частиною школи Євгенії Іванівні Пасічник. Дійсно, в таких класах, як 10-а, 10-б, 9-а та 8-а переважна більшість — п'ятірки та четвірки. Не відстають від них й інші класи. Про те, що в старшокласників міцні знання, свідчить ось який факт. Нещодавно проходила внутрішкільна олімпіада з математики. В ній взяло участь з кожного класу по 10 — 15 учнів. Математиком Є. І. Пасічник, В. Д. Брашук, М. Г. Моторній навіть важко було визначити переможця. Та все ж серед кращих виявили й найкращих. Це — десятикласники Сергій Близнюк, Валентин Нетудихата, Тамара Моторна, дев'ятикласники Коля Раковчук, Світлана Пойда та ще чимало інших комсомольців.

А як не загадати комсомолку-дев'яткилькисницю Аллу Омельченко. Піонервожатою вона у 5-а. Дівчина зазвичай знайде час, щоб і прочитати книгу про Ілліча, провести диспут, збір загону. І сама добре навчається. З російської мови допомагає в цьому класі слабшим учням, завжди приїде на допомогу в своєму колективі.

А ще Алла — шкільний політінформатор. Та хіба тільки вона? Й однокласниці Світлана Пономаренко, Рая Малиновська, Надя Красюк, інші. Кожного вітворка збираються учні школи, щоб послухати своїх товаришів про нові події на міжнародній арені, про справи в класах протягом тижня. Починаючи з другої четвірки, вони

почали практикувати виступи на виховних годинах у кожному класі. «Міжнародники», як жартома їх називають товариші,

кожен клас школи спеціалізується по окремих питаннях: 9-й, наприклад, читає політінформацию. А 10-а виступає з розповідями про біографію Володимира Ілліча. Тут майже кожен учень є членом гуртка «Ленінець». Останнім часом вони провели у десятих класах бесіди на теми: «Моя школа носить ім'я Леніна», «Ленін і музика», «Учитись, як заповідав Ленін». 10-б клас організував політичний клуб «Батьківщина». Члени його Леся Мартинюк, Волода Ткачук, Света Бровченко розповідають про історію свого краю, як змінилася Мала Виска після Великої Жовтневої соціалістичної революції. Вони побували у восьмих класах. І це не дивно. Бо старшокласники шефи у них. Готували восьмикласників у членів ВЛКСМ. А тепер проводять там виховну роботу.

Комітет школи — зачинатель всього доброго. Кожен член комітету відповідає за доручену йому справу. Та душею комсомолії школи є Олена Гонцець. Разом з старошою піонервожатою Надією Долітковою вона організує зустріч піонерів та комсомольців. Разом вони й організують невідільник по збору металевого лому. А зібрано його 36 тонн! Школа в районі зайняла перше місце.

Кожного дня в школу надходять листи на адресу красензавчого гуртка. Це комсомольці довідалися, де живе матуся загиблого воїна, який поліг за звільнення Малої Виски від фашистів. І ось їм прийдешла схвальована відповідь від матері...

Дружно живуть комсомольці школи імені В. І. Леніна. В їх копилці чимало добрих справ.

Незабутні хвилини для жовтень — щороку 22 квітня їх приймають у піонери на площі імені Леніна. Тут, біля пам'ятника Іллічу, юні ленінці дають урочисту клятву відмінно вчитись, любити рідну Комуністичну партію.

Ім продовжувати славі традиції школи, яка носить ім'я Леніна.

А нещодавно їм було вручено Грамоту ЦК ЛКСМУ за участь у змаганні під девізом «Шляхами комсомольської слави». Це заслужена нагорода. С. БРОВЧЕНКО. м. Мала Виска.

ДОРОГА шугала між наметів промерзлого снігу. За вікном автобуса заморозило околиця, симетричні пукірки кварталів висота споруд цукрового заводу.

«Пазик» зупинився в центрі Молодіжного. В селі, де мешкає 2750 чоловік, переважна більшість населення — молоді. На цукровому заводі комсомольська організація нараховує близько 100 чоловік. Є гарна середня школа, де навчається 1100 учнів, новий будинок культури із залом на 400 місць, з бібліотекою і кімнатами для релігійної Цюпранда, не відомо, коли цей будинок відкривається... Що таке гуртожиток у Молодіжному? Це — чотирьохповерховий будинок, який

в кімнаті двоє ліжок для дорослих і одне дитяче.

— Мабуль, тісно? — Безумовно. Але не в тісноті справа. Погано те, що в нас, на третьому поверсі, двоє вечорами частенько влаштовують шиття і тому не можна вчасно встати лягти спати. А ще наші холостяки в неперезому стані говорять неприємності і тоді — хоч затуляй носа дочці.

Це саме в чуп і на інших поверхах. Шоб яснійшою була картина побутових умов, треба дати ще пару штрихів. В цьому гуртожитку кілька місяців не працюють радіоточки (у вересні була пошкоджена лінія).

— Десять. Це аматори гуртків танцювального, вокального і художнього читання. Цифра надто вже скромна. Нестача талантів? Навряд. Раніше працював (і непогано) хор. Та й зараз організуються духовий і естрадний оркестри. Але умови для самодіяльних артистів у Молодіжному далеко не ідеальні.

Я, звичайно, вже не кажу про спортивне дозвілля... Може скласти враження, ніби в цьому молодому селі все неналагоджено. Проте, це не так. Є тут два прекрасних дитячих садки, школа, просторе і світле приміщення заводської їдальні (в якій під час обіду чомусь сидять у шапках і пероздичені, хоч тут тепло).

Але річ не в цьому. Ідала працює до сьомої години вечора. Отже, тут можна було б проводити цікаві диспути, вечори відпочинку тощо.

— Пробував. — сповістив мені секретар партійної організації заводу В. А. Васенко. — І як?

— Непогано пройшло. Весело, цікаво. Цюпранда, після вечора дехто повів себе не тактовно, і ми вирішили надалі обмежитись у проведенні подібних «вечорків»...

Основна причина того, що в Молодіжному пакує пудра, криється у бездіяльності комсомольського активу. Голова ради гуртожитку Женя Мусенко скаржився, що в них сумно, в Червоному кутку, крім телевізора, — ніякої розваги. А що сама рада зробила для того, щоб захопити молоді до проведення гарного дозвілля? Нічого.

Пасивність комсомольців породила відверту байдужість до всього: до цікавих зустрічей, змістових бесід, принципових комсомольських зборів.

Апарат Долітківського району комсомолу неодноразово виступав у Молодіжні, але... безуспішно. Збори, рейди майже не дали результатів.

Становище, яке склалося в цьому селі, нагадує похмуру погоду, яка живе чеканим дзвінкого променя і свіжого вітру.

Зараз на заводі комсомольську організацію очолює змішаний інженер Володимир Євменко. Володимир за короткий час зумів уже дещо зробити для активізації молоді. Хочеться вірити, що це «дещо» буде тією іскрою, яка запалить молодих виробничників на хороші і цікаві справи.

І ще хочеться вірити, що керівництво заводу теж не зганяється осторонь.

В. ГОНЧАРЕНКО, спецкор «Молодого комунара», С. Молодіжне, Долітківський район.

ЧУЖІ І РІДНІ

«Несе орліна над морем орля. — Будеш годувати мене, як постарію? — запитала. — Буду, пенько. Кинула дитя своє у холодні хвилі. Така ж доля була і другого. А третє відповіло: — Не буду. Адже своїх дітей матиму, як і ти, мамо. Винесла його орліна на круту скелю, вигодувала, і стало орля дужим орлом».

Галина Михайлівна прислухається до казок і бувальщини, що їх зновимисл ввечорами розповідають сусідки. І сива голова її схильється нижче.

Вгадай, жорстока вгадака, думала. А, проте, це вперше чує вона її...

... За вікном тихо шепотіли смережки. Місяць то вигляне, то знову заховатися за хмару. А Катрі немає. Не трапилось біди, засиджується дочка в хаті-читальні. Про комсомол говорять з братом Іваном, про колгосп. А кругом же бандити.

... Підшоною стеблиною впади Катерина, заточився, хто пившиє за груди. Іван. Сянали бандерівці хату. Рятувала мати молодших, на Кіровоградщині привезла їх, дали від «пінних» вбивств і пожеж.

Радла мати: вирости дити ніваро. Василь шופером на мебльовій фабриці в Кіровограді, Марія в Рівному, квартиру дала їй сільрада, а наймолодша, Галина, в Трудолюбівці, хату придбали з чоловіком, заробляють добре.

«Будеш годувати мене, як постарію? — Буде...»

Син Василь каже матір до себе. Донька росте, то буде бабуся няньчити. А скільки їй треба?

— Бері, бабо, торбу та биди за гору, — сказав одного разу. Де дітися старій жінці? Є в Рівному ще дочка, Марія Сухажук, квартиру має, могла б з матір'ю жити. Та не каже. Як вибереться Галина Михайлівна в Рівне до онуки, то зв'язе дочку вузлик. Оце її уся допомога.

«А бабусі самій дуже важко в селі, — пише до редакції одна із онуків Галини Михайлівни, — Взимку все занесе, нікому ні дров набратися, ні води принести. Зараз бабусю ввзяла до себе далека родичка...»

Колі за вікном заходять сучі.

Прочитавши листа

Гілки, незатишно стає на думі у матері. Чи ж для того росли дитя, щоб дожити віка в чужій хаті, де маючи ні звідки допомоги?

— Про пенсію клопочіться, — радить сусідка. Галина Михайлівна показує лист від І. П. Тарасенка, відповідальний за пенсійне оформлення колгоспників армії імені Держинського, в якому той повідомляє, що документи відіслані в Новоукраїнку.

Дивно виходить: Галина Гуриш, по суті, чужа для Галини Михайлівни людина, дала їй в своїй хаті притулок, інші люди турбуються про пенсію, а рідні діти...

— А що, хіба мати не має ще пенсії? — запитує Галина Чаколенко, молодша дочка.

Ні Галина, ні Марія не можуть пригадати, коли востаннє бачили матір. Правда, Марія пригадує, що дала коліс мамі три карбованці, а Галина показує листа, в якому мати дякує за вислані гроші. Але ж це — від випадку до випадку...

Я спробував нагадати Галині Михайлівні про законодавство. Є ж, мовляв, закони, по яких діти... Вона не дала мені доповісти. «Спасибі, що вислали гроші, прошу, не обижайте мене». — Язюк з листа матері до Галини. В ньому вона вся, з материнським любов'ю, яка ще прощає... В. ШАРІН, спецкор «Молодого комунара», Новоукраїнський район.

У Молодіжному — не по-молодіжному

має звичайні вікна, двері, сходи. Звичайна чергова сидить у звичайному вестибюлі. Стіни оздоблені в портрети і плакати. Одним словом, все, як і повинно бути. Але це на перший погляд... У кімнаті № 65 господарки — Ніна Владико. Люба Орема та Люба Олександрівна — гостинно запросили сісти. Домашній сарафан ввіздуло від ажурної фіранки на вікнах, від квітів. — У вас затишно... — Ірнжуєте, — вигнула брови Люба Орема, — у нас берімо після третьої зміни і відпочити не можна. Адже на нашому поверсі живе по кілька сімей. Їхні діти дивляться галасують в коридорі, гаяють м'яча позаді дверима. — Та й батьки іноді влаштовують такі «концерти», що омманити можна, — втрутився у розмову Ніна Владико. Приміщення гуртожитку поділяють між собою хлопці і дівчата, але на кожному поверсі живе по кілька сімей. Ось між ділоз із Раїсою Мазаніною з кімнати № 43. — Раю, ви давно заміжня? — Так. Мої доньки, Любі, шість років. — А в цьому гуртожитку скільки живе? — Два роки.

До цього часу не встановлені газіві плити на кухні...

В Червоному кутку останнім часом все рідше стали проводити диспути, бесіди, лекції. Що на це може відповісти вихователь? Нічого. Його тут взагалі немає.

Директор заводу О. К. Капличенко повідомив, що вихователя для гуртожитку немає за штатом. Його роль буде виконувати фізорг(?) заводу, який є в штатному розписі.

Молодь у Молодіжному пудруге. Чому? Це запитання я ставив багатьом комсомольцям.

Активний учасник художньої самодіяльності, комсорг дитячого садка «Розинка» Женя Мусенко: — Вечорів проводити ніде. — А влюб? — Ходіте, самі подивіться.

Те, що зветься клубом, має жалюгідний вигляд. У дерев'яних стінах — шліпіння, обігрівальні батареї наповнені сиріт. В приміщенні холодно і неприємно.

— Але справа не в цьому, — ніби відгадуючи мої думки, продовжувала Женя, — тут майже щоденно демонструються фільми. Вечори зайняті...

— Скільки у вас чоловік бере участь в художній самодіяльності?

ХОЧ ЛИСТ І НЕ БУЛО НАДРУКОВАНО АДЖЕ ПРО ДІТЕЙ ТУРБОТА...

До редакції надійшов лист новопрізьких школярів, від імені яких писала директор Будинку піонерів К. Янчукова. В ньому говорилося про те, що Олександрійська районна будівельна організація (начальник М. І. Федоров) зволікає ремонт Будинку піонерів.

Копію цього листа було надіслано в Олександрійський райком комсомолу. Як повідомив його перший секретар М. Громовий, райком комсомолу вжив заходів, щоб усунути вказані недоліки. Ремонт уже закінчено.

ПАВЛИНА — КАНДИДАТ

Кому не приємно прикрасити свою квартиру сучасними полірованими меблями? Вони стають гордістю і молодій господині, і вже літньої. Не залишаються байдужими до відзеркалюючих шаф, сервантів, столів часом і чоловіки. Та не всі, мабуть, знають про тих, хто виготовляє оту красу наших жител. Серед них лакувальниця меблевого комбінату Знаменського району комсомолка Павлина Бойко.

Вже кілька років поспішає вона вранці на комбінат. Тут почалося її трудове життя, тут вона пройшла шлях від підсобної робітнички до лакувальниці. За цей час закінчила вечірню школу робітничої молоді і зараз навчається заочно в Житомирському деревообробному технікумі.

Меблі, що виходять з-під рук молоді робітнички, іскраються сямвом, дихають на них — і одразу з'являється матовий наліт, як на найвідшліфованішому склі.

За відмінний труд і активну громадську діяльність Павлину часто відзначають на зборах, в стінній і районній пресі. Комбінат став для неї другою домівкою, його колектив — другою сім'єю. А нещодавно на зборах меблеовиків Павлину Бойко одностайно висунули кандидатом в депутати Кіровоградської обласної Ради депутатів трудящих по Богданівському виборчому округу.

І. ІВАНОВ,
редактор стіннівки «Меблеовик».
с. Богданівка,
Знаменський район.

ЦІЛИЙ ДЕНЬ сперечалися у сім'ї Шаповалів. І все то через неї, Валю, пелюску, з кучерявим волоссям і чорними, мов терен, очима, середульшу доньку, яка щойно вернулася зі школи з свідоцтвом про закінчення восьми класів. Ступивши на поріг, вона рішуче заявила:

— Завтра їду у Дмитрове вчитись на муляра.

— Чи ти з глузду з'їхала, допо? — плеснула в долоні Векла Федотівна. — Та який з тебе муляр у п'ятнадцять років? Закінчиш десять класів, а потім побачимо, куди даді... По закінченні училища одержала спеціальність муляра третього розряду і призначення в місто Кремгес, у будівельне управління № 1.

Радо зустріли комсомолку в бригаді Григорія Андросова. Її поселили в гуртожитку, дали роботу за спеціальністю. Дівчина з перших же днів зарекомендувала себе беручою до праці, веселою, життєрадісною. І незабаром її обрали членом комітету комсомолу будівельного управління.

Нині Валя трудиться у бригаді комуністичної праці мулярів будівельного управління № 1 тресту «Кіровоградвуглебуд», де бригадиром депутат обласної Ради депутатів трудящих Михайло Макенкович Мікізіл. Вона зводить стіни 70-квартирного будинку, що споруджується у мальовничому куточку міста, над самим морем.

Гуде, на всі лади завиває хурделниця. І піби наперекір їй Валя затягує любиму пісню «Степом, степом», яку підхоплюють Люба Сіденко, Віра Заволока... І лише над морем чулова мелодія. А в слід за нею — друга, третя...

Пісня — Валля супутниця у праці. А працювати дівча почало рано. В сім'ї — дев'ятеро дітей. І так вже повелось у подружжя Шаповалів, що змалку вони привчали дітей до праці. Старші, як правило, допомагали батькам по господарству: поралися на городі, в саду, доглядали в хаті, доглядали менших сестричок. Тож Валя жодного дня не сиділа без діла.

Завітайте в село Цвітис, що в Олександрівському районі, і вам докладно розкажуть про цю дружну сім'ю. Гнат Петрович Шаповал з першого ж дня війни пішов на фронт, стояв на смерті, захищаючи місто легендарної слави на Волзі — Сталінград, визволяв від фашистської нечисті рідну Україну, був

ДОЧКА ГЕРОЇНІ

лачко поранений осколком ворожого снаряда в Карпатах. Повернувся додому інвалідом другої групи. Та скільки вистачало сил, трудився для блага рідного народу. Зараз — на пенсії.

Мати-героїня Векла Федотівна трудиться в артілі імені Дзержинського, виховуючи наймолодших своїх — Надю, Віру, Марію і Світлану, які навчаються у школі. П'ятеро старших дочок вже вийшли на самостійний шлях життя. Серед них і Валя — улюбленця бригади комуністичної праці.

На все знаходить час дочка героїні. І впрорати достроково змінне завдання, і побувати на засіданні комітету комсомолу, і поспівати у хорівому гуртку Палацу культури імені В. І. Леніна, і успішно навчатись у десятому класі середньої школи робітничої молоді № 2. Одна з дев'яти, дочка героїні.

М. ВЕНЦОВСЬКИЙ,
вчитель Кремгесівської середньої школи робітничої молоді № 2.

СТЕПОВИЧКА

Якщо любите квіти

Якщо ви любите квіти, хочете, щоб вони радували зір і в кімнаті, і на вулиці, завітайте до нашого магазину. Книжкові повинки «Бібліотечка квітникаря» і «Весняні дикоростучі квіти для садів і парків» вам, безсумнівно, сподобаються, дадуть багато цінних порад.

Якщо ви не просто любите квіти, а й займаєтесь селекційною роботою, то в пригоді стануть щойно одержані «Селекція роз» і «Провідство лукович і клубнелукович цвітучих рослин». Хто не має можливості завітати до нас особисто, той може замовити потрібні книги поштою.

Александра ТИЩЕНКО,
старший продавець магазину «Сільськогосподарська книга».

м. Кіровоград.

ВИ ЩАСЛИВІ?

П'ять запитань «СТЕПОВИЧКИ» своїм читачкам.

1. Як уявляєте ви щастя?
2. Воно залежить від вас самих чи від інших?
3. Що таке, на вашу думку, нещастя?
4. Ви щасливі? Якщо так, то в чому ваше щастя?
5. Якщо ні, то чому?

Відповіді надсилайте з поштою «Степовичка».

Солістки агітбригади Новомиргородського районного Будинку культури методист Ніна Дзигал і художниця керівниця Лідія Русиняк часто дарують односельчанам чарівні мелодії народних та сучасних пісень.

Фото П. МАЛІЄВА.

Чи то правда, чи тільки приснилось,
Що твої усміхнулися очі,
І усмішка у них зальонилась
Така лагідна, ніжно-уроча.
Чи то правда, чи мрія то тільки:
Під вікном моїм ластівка в'ється,
Листоноша спішить до хвіртки...
І вже смуток мій щастям здається.

Галина МИРОНОВА,

м. Кіровоград.

Принесіть мені маків...

Слова В. СТЕЛЬМАХА Музика М. СКОРИКА

В'яне день над полями, наче мак,
В'яне день, над світами обліта.
І пливають листопад і зима,
Журавлі, і комети, і літа.

Приспів:

Принесіть мені маків, принесіть,
По дорогах кленових під вікно,
По туманах блакитних, по росі принесіть,
Принесіть мені маків на вінок!

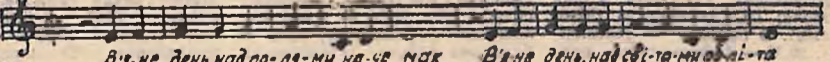
Десь за синіми дільми в моїх снах
Іде коханий до мене без розлук,
І прийде, і зустріне, і влізна,
І торкнеться руками моїх рук.

Приспів.

Розцвітають, мов маки, вечори,
Мов барвисте намисто, дзвони гір.
Вечір лас добрі вина на двори,
Де на мене чекає сто весіль.

Приспів.

вухами

В'я-не день над по-ля-ми на-че мак В'я-не день, над сві-та-ми облі-та

І ми-будь ли-сто-пад и зима, жу-рав-лі, і ко-ме-ти, і лі-та Прине-

сіть мені ма-ків, при-не-сіть, по до-ро-гах кле-но-вих під вік-но, по ту-

ма-нак бла-китних, по ро-сі при-не-сіть, при-не-сіть, мені, на ві-нок на ві-нок! А десь за сна-

МОДИ, ЗАЧІСКИ...

У Кремгесівському Будинку культури імені В. І. Леніна відбувся молодіжний вечір. На нього прийшли молоді виробничники міста і комсомольці колгоспу імені Чапаєва.

Моди 1969 року перед вимогливими глядачами демонстрували модельєри Кремгеса і Кіровограда. Потім були показані нові зачіски.

Сільський молодіжний ансамбль «Молодість» показав кілька номерів художньої самодіяльності.

В. ГАЛІНА.

З ТЕПЛИМИ весняними днями линуть у село ластівки. Отак, немов дві ластівки з теплого краю, прилинули до нас в Олександрійський район русьві кирпатенькі щebetухи, сестрички-близнючки з Миколаївщини. Працюють вони бібліотекарями. Ніна — у Світлоліллі, а Ліда — у Занфіривці.

Дівчата закінчили середню школу в Очакові. Ще там стали вірними і надійними друзями бібліотеки.

Сиділи дівчатка в школі поруч на першій парті. Сухні, пальта однакові. Личка, мов дві краплинки води. То тільки їм відомо, котра з них Ніна, а котра Ліда. Одного разу, здається, в десятому класі, Ніна пішла до дошки замість Ліди доводити формулу з геометрії, і ніхто про це не здогадався в класі.

— Мені було потім так соромно, — згадує Ніна, — що я дома навіть заплакала. А потім ми поклялися, що ніколи нікого не будемо обманювати.

І дівчата дотримують свою клятву. Вступили до лав Ленінського комсомолу, були активними учасницями шкільної художньої самодіяльності. Ніна очолювала шкільну комсомольську організацію, а Ліда була членом учнівського комітету.

Успішно закінчили школу. Вирішили продовжувати навчання в культосвітньому училищі. Приїхали сестрички до нас у місто. І тут дізналися, що в училищі немає стаціонарного бібліотечного факультету. Як бути? Неважко збудеться мрія? Вони звернулися за порадою у районний відділ культури. В цей час в Занфіривці готували до відкриття бібліотеку. Послали туди завідувачою Ліду Гнатюк. А Ніна очолила бібліотеку в Світлоліллі. Дівчата працюють і заочно навчаються.

Перші кроки Ліди були нелегкими. Бібліотека — поруч з конторою. Ліда

прибрала в кімнаті, оформила кілька стендів, книжкових виставок. А читачів немає. Записалося два чи три десятки людей. От і все. Як бути?

Тоді Ліда стала зазивати тих, що поспішали в справах до контори. Дехто зупинявся і заходив до бібліотеки. Брав знехота книжку і виходив, посміхаючись. Мовляв, аби відчепилась. А тепер бібліотеку відвідують усі дорослі колгоспники. А стареньким дідусям дівчина приносить книги додому.

МОВ ЛАСТІВКИ...

Бібліотека має міцний колектив книголюбів. Тут тепер відбуваються цікаві вечори, диспути.

— Це наша щebetуха, — говорять про Ліду ветерани артілі. — Ми чекаємо її в дім, як найдорожчу гостю. Завжди вона порадить цікаву книжку, розповість щось важливе.

Ніна, як і її сестричка, швидко знайшла стежину до людських сердець. За рік майже вдвічі збільшилася кількість читачів.

Дівчина стала справжнім пропагандистом книг. Торік у кожній сім'ї люди прочитали по 2—3 книги про В. І. Леніна, чимало творів геніального вождя.

Пишаються в Світлоліллі своїм бібліотекарем. Ніна завжди серед людей. Зранку — видає книжки у бібліотеці. В обідню пору — поспішає на ферму до тваринників. Потім розносить книги ветеранам артілі. А коли засвітається електричні вогні, — знову в бібліотеці чи виступає на клубній сцені.

— Метка і привітна, мов ластівка, — так говорять про дівчину колгоспники.

Лесь СТЕПНЯК.

